

STANDARD
C
33
102(8)

ORATIO

HABITA IN APERTIONE STUDIORUM

IMPERIALIS AC REÁLIS UNIVERSITATIS

Granatensis die 18 Octobris

ANNI 1825

á

D. JOSEPHO FELICE Á ROSA ET BAZAN,
 Canonico Doctorali Sanctæ Metropolitanæ Ecclesiæ
 ejusd. Civit. Juris Canonici Doctore, Regiæ Cancellariæ
 Advocato, Tribunalis Stæ. Cruciatæ Subdelegato
 Judice, Examinatore Sinodali, Historiæ, Institutionumque
 Juris civilis Cathedratico, et Academiæ Oratoriæ
 Moderatore de præmiis veræ Sapientiæ ad normam
 S. R. Ecclesiæ, et legem Domini nostri Regis
 Ferdinandi Septimi exquirendæ, eidem
Optatissimo Regi dicata.

CUM LICENTIIIS UTRIVSQUE AUCTORITATIS.

GRANATÆ. TYPIS D. MARIANI SÆZ.

ORATIO

HABITA IN APERTIONE STUDIORUM

IMPERIALIS AC REALIS UNIVERSITATIS

Granatensis die 18 Octobris

ANNI 1825

Qui elucidant me, vitam æternam habebunt.

Eccli. Cap. 24. V. 31.

His verbis circumdato Sapientiæ Fideique fæmineo

Simulacro constat Vniversitatis Granatensis Sigillum.

CON PRENTIS UTROQUE AUCTORITATE.

GRANATE. TYPIS D. MARIANI BALE.

Cujus est imago, et superscriptio
 hæc, Dignissime Rector, sapientissimi
 Cathedratici, Doctores, et Magistri, cæte-
 rique Astantes ornatissimi, quam fron-
 tibus suorum juvenum Universitas ma-
 ter alma quasi consignavit, et sculpsit?
 Effigiem video pulcherimæ et omnibus di-
 vini Spiritus donis ornatæ Sponsæ: inscrip-
 taque hæc armorum tesseræ verba lego:
 "Qui elucidant me, vitam æternam habe-
 bunt" Ergo Domini nostri Jesuchristi
 signum est, quo tanquam stigmatizata cu-
 pida scientiarum juvenus in preciosiorem
 divini sui patrimonii partem mancipatur:
 est enim in jure armorum impressio ac-
 quisiti domini, possessionisvè argumentum.

; A quo sublimiori principio hodiernæ
 orationis meæ materiam, vos allocuturus,
 repetam? ; Nunquid sapientiam et sapien-
 tiæ viam inventuros amandaturus eram
 ad Græcos, profanosque Philosophos, á
 quibus inquirerétis de primis rerum semi-
 nibus, sintne Pytagoreæ decissiones é cœlo,
 aut Empedoclis Agrigentini elementa, ato-
 morumque congeries, vel indigestum
 Anaxagoræ chaos? ; An exhibiturus Au-
 gurem, á quo Alexandrum interrogasse
 fertur de Nili ortu? ; aut demonstra-
 turus illam Maxileæ gentis Vatem, á qua
 disceretis sistere aquam fluviiis, et vertere
 sidera retro? Non ita: neque enim á
 Cocyto revertentes ad Stygiam paludem
 relegarem: sed emisurus ad Dominum, qui
 illam creavit, antequam quidquam faceret

á principio. Cujus pulchritudo, ut ajebat Plato, si oculis corporeis spectari posset, magnum sui amorem in hominum cordibus excitaret.

Ipsius enim forma est, et quæ vobis per speculum in enigmate conspicienda proponitur, et ipsa quam Deus in faciem Proto-parentis inspiravit, cum eum ex luto fecisset; quæ ideo spiraculum vitæ dicta est, (1) cujus vi anima nostra rationalis est, et immortalis. Hac ratione bené utebatur homo in Paradyso, cujus rectus usus sapientiæ illius divinæ participatio quædam fuit; immo sapientia ab eo dicta, quod is, cui res, prout sunt, sapiunt, sapiens á philosophis nuncupatus est: sed Dei, suique ipsius oblitus, Diaboli tentatoris calliditatem

(1) *Genes. Cap. 2. V. 7. Calmet. Tom. 5. disert. de natura Animæ.*

secutus, justitiæ originalis, clarisimique
 ratiocinii spoliatus honore, obscurissimis
 ignorantiae tenebris obvolutus est: donec
 misericordiarum Pater ineffabilem bonitatis
 suæ dexteram porrigens missit orientem ex
 alto Ducem, qui pené deletam in homine
 suam imaginem reformans, eos qui in
 tenebris, et in umbra mortis sedebant,
 illuminaret, et qui eum, monitis præceptisque
 suis obsistendo, non audissent, judicaret:
 propterea quód, cum lux venisset in mun-
 dum, fuerunt aliqui pervicaces adhuc, qui
 dilexissent magis tenebras quám lucem.

Quæ præcepta monitaque, si ita, ju-
 venes selectissimi, die nocteque exquisie-
 ritis, ut profligantes, et expungentes novæ
 phisices, novæque politices errores in ipsa
 impingentes, implendo elucidare sufficiatis,

eritis adepti sapientiæ sæculi oppositam Dei sapientiam, quæ vobis tamquam Mater honorificata omnibus onusta bonis obviam procedit in præsentì vita; et sola securum ad æternam monstrat iter.

Hæc sunt duæ, in quas orationem divido, partes; quæque sunt regię curæ, sollicitique laboris in legibus academicis edendis ad Hispanæ juventutis mores reformandos, objectum: quod breviter elucubrare, mihi impresentiarum munus, quod non omnino sponte mea, sed optatissimi Regis nostri Ferdinandi lege, nec tam meis viribus, (sunt enim impares tanto oneri), quàm Dei O. M. clementia, vestraque benevolentia nixus suscepi, dedicaturus, si illud majestate dignum impleam, honori ac gloriæ ejusdem sapientissimi Regis; cujus ritè persolvendi gratia

Sanctissimam Dei Genitricem salutans, su-
mam illud ab ore Gabrielis

AVE MARIA.

Pars 1.^a

Temporale bonum á sapientia prove-
niens aut publicum est, aut privatum: priva-
tum est, quod cuique personæ pro sua scien-
tia, arteve obvenit; quod vel fortunam spec-
tat, vel animum. Jam vero ad lucrum fa-
ciendum, aurumque inveniendum, nulla ex-
peditior via est quàm ipsa sapientia, ip-
sumque litterarum studium. Nullis aliis ho-
minibus copiosius honores, divitias, et si-
quæ sunt alia fortunæ bona, quàm stu-
diosis Reipublicæ munera obeuntibus, summi
Imperantes decrevere. Et quidem nullum

ad vitam certius præsidium unisquibusque, quam suæ propiæ artes: deserant amici; adversentur inimici; destituat fortuna, *Terra quævis alit artem* (1) Hinc est, quod homo ceteris animantibus cum indigentior sit, et imbecillior, hac artium perpolitioe inventa, ea omnia viribus et opibus vincit.

Illud tamen notandum, non esse viri sapientis, illi arti totum incumbere, ex qua nullum præter voluptatis jucundationem à sterili intellectus elucidatione partam, nec ad opes, nec ad mores lucrum percipiat; nec unam eandemque semper omnibus utilem esse, sed quæ uni proficua est, alteri noxiam esse posse. Sic Philipus Macedo Alexandrum filium suum scitius modulata voce canentem reprehendit. " Non te pu-

(1) *Plutarc. invita Ner.*

det, quod adeo scité noris canere? inutilem ad majora vocato mucices artem exprobrans. (1) Diogenes adolescenti exhibenti amatorium in balneis lusum dixit: *Quo melius, hoc deterius*. (2) artis illius improbitatem damnans. Navigationi, et aliis vitæ usibus mathematices studium utile, et honestum est; et tamen quia ad mores non pertinebat, Euclidis mathematicorum institutionem Laertius aspernatus est, et ejus scholam otium et bilem nuncupavit; Quid eloquentia jucundius? Quid honestius? Quid laudabilius? floribus tamen ejus sine disciplinis, quæ mores corrigant; quid infensius? Hac eloquendi copia, ingenioque fretam malitiam civitates evertere, et vitas hominum labefactare

(1) *Plutarc in Apohr.* (2) *Laert. lib. 6.º*

assuevisse, tradidit Cicero (1) Quæ sint animi bona, quæ nostri studii labore comparentur, nemo nescit, ea esse intellectus, voluntatisque virtutes. Et de intellectu disserens Aristoteles (2) dixit, Deum valdé curare de iis qui diligunt intellectum tamquam de suis amicis; inde scire, et intelligere hominem cum Deo, et substantiis separatis conjungere. Diogenes, ut ostenderet, quanti hoc bonum faceret, é loco eminenti quadam die clamabat » (3) Venite homines » multisque de turba irruentibus dixit » Non estis vos homines, qui non datis operam scientiis » Multi sunt homines, scribebat Cicero, (4) nomine, pauci vero re: ut ignaros qui homines appellari non

(1) *Lib. 1.º de inventione.* (2) *Lib. 12.º Ethic.*

(3) *Laert.* (4) *Lib. 2 de offic.* (5) *ibid. (1)*

merebantur, significaret. Nihil est aliud, inquit alibi, (1) per quod tam Deo assimilatur quam per ipsum scire. Sed taceant Philosophi, Salomone loquente, (2) qui summam commodorum sapientia quæditorum percurrens, omnia sibi bona venise pariter cum illa, et divitias, opesque superbas nihil esse, duxit, in comparatione illius.

De altera virtutum specie ad voluntatem spectantem, quarumque provincia Ethicis Philosophis relinquenda, si sermo habendus esset, magno desiderio essent lucra, quæ sibi quisque reportabit ex eo tantum quod á malo abstineat, bonumque exequatur? Nunquid is qui pecuniarum, et divitiarum copiis affluit, ditior aut beator erit paupere, qui constanti et perpetuo animo

(1) 2. *Offic.* (2) *Sapient.* 7. *311* (p) *311* (3)

actiones suas legibus, divinæque voluntati conformans, nullum malum metuit, summum bonum sperans? Integer vitæ, scelerisque purus, (1) quanivis invidia premat, purissimæ voluptatis gaudium suscipit, etsi nullum aliud lucrum percipiat, ipsa quidem virtus sibi pulcherrima merces est.

Ex his sapientiæ virtutumque bonis derivat alterum primæ divisionis membrum seu publicum bonum, quod est vinculum, quo hominum inter se societas devincitur, cujusque præstandi necessitatem communis omnium parens Deus cordibus nostris sic insitam afflxit, ut Ciceroni perspicere videretur, ad hoc nos esse natos, ut bonum societatis

(1) *Jacq. Tom. 6.º Ethic. Part. 1.º Cap. 2.º*
Art. 3.º

isit inter homines, (1) Huc pertinet illa á Philosophiæ moralis Scriptoribus passim allata sententia (2) „ Quoniam non nobis nati sumus, sed ortus nostri partem patriam vindicat, partem amici, in hoc naturam ducem sequi debemus, et communes utilitates in medium asserre mutatione officiorum, dando, accipiendo tum artibus, tum opera, tum facultatibus divincire inter homines hominum societatem. Appositè ad hanc rem, nostræ vitæ munimen á societate quam artibus excolta ratio, et proborum hominum natura copulavit, dependens, describit Seneca his verbis „ Quo alio tuti sumus, quàm quòd mutuis jubemur officiis? Hoc uno instructor vita, contraque incursiones subitas munitior

(1) Cic. in *Laelio*. (2) Cic. *Lib. 2.º de offic.* Cap. 7.º

est: Fac nos singulos, & quid sumus? præda animalium ac victimæ, et facillimus ac vilissimus sanguis; quoniam ceteris animalibus in tutelam sui satis virium est: quæcumque vaga nascuntur, et actura vitam segregem, armata sunt: hominem imbecillitas cingit, non dentium vis, non unguium cæteris terribilem fecit. Nudam é infirmam societas munit. Duas res natura dedit, quæ illum obnoxium, validissimum cæteris facerent, rationem, (artibus et scientiis expolitam) et societatem: hanc tolle, et unitatem generis humani, qua vita nostra sustinetur, scindes.

Hujus publici boni originem: qualem scriptam, revelante Deo, nobis reliquit Moyses, (1) nec legerat, nec audierat

(1) *Genes. Cap. 2.º*

Tullius; ejus tamem vim ac potentiam agnoscens, non sociali pacto (quod somniavit Roseaus, protulitque universalis excidii principium et causam), sed hominis cordati sapientia et eloquentia præditi invento tribuit; qui sic scribit (1) ut homines, qui in agris belluarum more vagabantur, et sibi victu ferino vitam propagabant, nec ratione animi quidquam, sed pleraque viribus corporis ministrabant: nondum divinæ Religionis, non humani officii ratio colebatur: nemo legitimas viderat nuptias, nec certos quisquam inspexerat liberos, non jus equabile, quid utilitatis haberet, acceperat: ita propter errorem atque inscitiam cæca ac temeraria dominatrix animi cupiditas ad se explendam (viribus cor-

(1) *Cic. Lib. 1.º de inventione.* (1)

poris abutebatur: quo tempore quidam magnus videlicet vir, et sapiens cognoverat, quæ esset materia, et quanta ad maximas res opportunitas animis inesset hominum, si quis eam posset elicere, et præcipiendo meliorem reddere: qui dispersos homines in agris, et in tectis silvestribus abditos ratione quadam compulit in unum locum: ita ex feris, et immanibus mites reddidit, ac mansuetos.

Verum non humana tantum auctoritate, sed et divino testimonio fulti sumus. Docemur in Genesi, refertque Divus Paulus, (1) ex uno Deum omne genus hominum fecisse: ibique animadvertit Div. Joannes Chrysostomus, (2) ex eo quod non ex humo pariter

(1) 17.º 26.º *Act. Appo.* (2) *Homil. 34. Ep. 1. ad Cor. Cap. 13.*

virū in pet feminam produxit Deus, sed ex humo virum, ex viro vero fœminam, satis aperte divinam mentem suam manifestasse, ut vellet inter homines esse Regni societatem. Etenim si duo pluresvè ex humo producti fuissent, omnes illi ex æquo posteritatis suæ principatum vindicarent: nunc vero cum ab uno processerint omnes, omnes ab uno pendere voluit; atque hæc singulorum ab uno per suos gradus et ordinem (ordo enim nisi inter impares non datur) dependentia rectissimæ gubernationis finem ostendit, pacem nempe et conjunctionem animorum fruendam omnibus civibus, qui unius Principis iussis, voluntatique parendo, unum sentiunt), unumque sequuntur omnes, quod est Status publici summum bonum, summaque in eo

præstando sapientiæ laus.

Sed quid ego in re quamvis non ingrata vos moror? quid divitiis, fortunæve sive publicæ, sive privatæ brevissimo vitæ curriculo circumscriptæ commune cum illis eternæ vitæ bonis? quæ est propositi mei

Pars II,

Quæque orationis meæ prora, et puppis est in medium pelagi spatium jactata, ubi validiores ventus, et magis ferentes vocat jam carbassus auras; dum expendo, quæ sit illa vita æterna sapientiam elucidantibus promissa. Et ne quid in re tanti momenti temerè et inconsideratè ab ore excidat, à sacris revelatæ veritatis testimoniis juxta Ecclesiæ, sanctorumque Patrum sensum non recedere, mihi lex, et in ea voluntas.

„Hæc est enim vita æterna (ait Christus

Dominus Patrem alloquens), (1) ut cognoscant te solum et verum Deum, et quem missisti Jesum Christum. Quibus verbis evidenter elucet, vitam æternam esse non solum clarissimam illam visionem, perfectamque Dei cognitionem, quæ semper Angelos mansit, manetque post corporis mortem justos; sed et ejusdem vitæ principium esse, et quamdam fruitionem nobis dari adhuc inter mortales agentibus. Etenim quamvis nemini mortalium datum sit, Deum perfectè cognoscere, sicuti est, eumque videre: (dixerat enim servo suo Moysi, (2) *Non videbit me homo, et vivet*); haudquaquam Supernus Pater nos deseruit omnimoda sui circumfusos ignorantia; quin potius per fidei lumen nos instruxit, de-

(1) *Joann.* 17. 3. (2) *Exod.* 23.

ditque eam cognitionem, quæ necessaria est huic itineri conficiendo, quod ducit ad vitam, quóque ad ipsum iremus; magnificè se apparere faciens olim quidem per Prophetas, novissimè vero per Filium, qui inde venerat, ut erudiret nos quotidie tum in multis, et maximè cum in montem conscendens, ibique cælestis philosophiæ Doctorem agens, eternæ vitæ arcana, et nondum auditæ suæ prædicationis dogmata aperuit, multum abhorrentia ab opinione eorum, qui mundo sapere videbantur; initium suæ orationis á beatitudine sumens, quam paupertatis, famis, sitis, unditatis, lacrimarum, laborum, et ærumnarum dixit, esse mercedem.

Si unquam, Spectatores amplissimi, benevolos vos, et attentos præbuis-
 tis, id ma-

ximé omnium nunc mihi præstandum á vobis est, quando ea de re jamjam ago, quæ et Sanctorum est corona, et vestrorum laborum locupletissimus fructus» Gandete, ait Dominus, (1) quoniam merces vestra multa est in Coelis.

¿ Cui non libeat hic cum magistro gentium Paulo exclamare» ubi sapiens? ubi scriba? ubi conquisitor hujus seculi? nonné stultam fecit Deus sapientiam hujus mundi? (2) ¿ ubi Philosophi, qui solertiæ tantummodo suæ ope fieri posse gloriabantur, ut homines ad virtutes formarentur, et pretium laborum suorum esse, ut ad viam ab errore possent redire? ¿ ubi Doctissimus Plato? ¿ ubi Aristoteles sui sæculi anima? ¿ ubi Solon cujus legibus Athenienses sunt usi? ¿ Qui

(1) *Math. Cap. 6.º* (2) *I. Corinth. I. 20.*

etsi temperanter vixissent, et publici Status unitatem, potentiam, et diuturnitatem Dei O. M. cultui, præmiorum et pænarum æternitatis notioni á primi hominis creatione per seras quasque successiones ad ipsos usque traductæ adscripserunt; temporalem tantummodo mercedem, quam ipsi receperant, suis sectatoribus fruendam reliquerunt. Verùm quotus eorum quisque æternam felicitatem laboribus debitam docuit, ac promissit? Quotus quisque famem, fletus, persecutionem, et ærumnas, æternis delitiis, æternaque pace consolatus est?

Et quoniam Mediator ille Dei et hominum homo Christus Jesus ad hoc venit in mundum, et in hoc apparuit, ut dissolvat opera Diaboli, opera calliditatis et nequitiae,

quibus homines illaqueaverat, extollens illos usque ad superbiam plus sciendi, quàm oportebat, sic enim versipellis ille suadebat, *eritis (1) sicut Dii scientes bonum et malum*, dejecit eos á summo honoris fastigio, et ab illo gradu scientiæ, (qua Deum cognoscentes auctorem, pietatis ac religionis satisfacissent officiis,) in teterrimam tenebrarum et ignorantiae foveam, á qua Filius Dei voluit educere, eorum corda sursum efferens contrariá elationi, quæ illos deturbaverat, mediciná, humilitate nempe, et laborum tolerantia, illam scientiam docens, qua cognoscerent Patrem, Filium, et Spiritum Sanctum unum, verum, et solum Deum esse; in qua posita est illa veré beata vita, qua fruebatur Adamus in statu

(1) *Genes. 3. 5.*

gratiæ; et cuius participes etiam inter miserias sunt in Ecclesia Christi fideles.

Seculi vero sapientes nec intelligentes, nec intelligere volentes hanc Christi Domini doctrinam, capitis sui opiniones esse lucem, (quam ipsi rationem vocant) lucemque fidei esse tenebras, docuerunt; quam plagam Moyses veteris legis transgressoribus imprecabatur. » Percutiat te (animam malevolam) Deus amentia, et cæcitate mentis, ut palpes, sicut palpare solet cæcus in meridie » (1) Dignum est enim, ut luce careant, quos delectat in tenebris versari. Inde venit spiritus vertiginis, spiritus mendacii, et erroris, ut eorum quidam docere ausi fuissent, mundum communem esse hominum atque Deorum urbem; alii

ni(1) Deut. 13.

mundum ipsum, ad quem pertinent, cum suo motu et tempore perpetuó stare; alii, spiritum extingui cum carne; alii, animam necari cum corpore, et id genus quam plura absurda disseminarunt alii: quorum sectatores omnia sibi tuta, et nihil esse timendum, existimantes, liberam vivendi licentiam vindicant, qua crapulæ et ebrietati, cubilibus et impudiciis, latrocinis et homicidiis, ultionibus, facinoribusque quibusque servientes, sic in humanum genus insæviunt, ut non tantum quorundam hominum vitas invadant, sed et regna, humanamque universam societatem evertere conentur.

Exinaniendis hominum mentibus dediti præstigiatores, dictique per ironiam Philosophi, proprissimé vero Gigantes, ut in

Genesi, (1) universam carnem corrumpere viam suam fecerunt; quam ob causam cum omni pené animantium genere ipsi, mortalesque omnes, octo tantum exceptis, Deo vindice, sub immensa aquarum Diluvii inglubie gementes pœnas luerunt: quorum facinorum, suppliciorumque terror adeo universum in posterum orbem concussit ut non tantum sacris Scriptoribus, sed et priscis Historicis et Poëtis occasionem, argumentumque præbuisset plura verâ scribendi, plurimâque confingendi, arcendi ergo homines á criminibus, præsertim á rebellioné, cui impii feré propendunt; quorum meminerunt Proverbia (2) et ignoravit, (stultus, mundi sapiens) quod sibi essent gigantes, et in profundis infernis convivæ

(1) *Geness. Cap. 6. v. 4.º* (2) *Prov. Cap. 9. v. 17.*

ejus. De quibus Hesiodus, Homerus, novissimeque Virgilius. (1)

Hinc genus antiquum terræ Titania pubes.

Fulmine dejecti, fundo volvantur in imo.

Sapientes Pharaonis sic Deum irritaverunt,

ut post tot diras plagas, postremumque ipsum percussum totius orbis ædificium

stridere visum est (2) Hujus generis sapientium

foetidissimæ nubes sulphuream,

igneamque pluviam, quæ nefandissimas

illas civitates cum omni adjacenti regione

absorbuit, conceperunt. (3)

Sed quid sacras scripturas tantummodo

commemorem? Temporum humanam

historiam evolvite; invenietis, Assiriorum,

Mœdorum, Persarum, Græcorum

(1) *Eneid. Lib. 6,* (2) *Exod. 7. v. 11,* (3) *Genes. 19.*

et alia tot sæculis firmata, florentiaque imperia horum dolis cecidisse.

Quid veteres annales consulimus? Nostris auribus audivimus lamenta compeditorum, petito jugulo, gementium. Nostris oculis vidimus tot millia millium intersectorum, tot cadavera strata per lectos, per domos, per vias, per religiosa Dei, Sanctorumque limina. Vidimus totam Galliam cruenta filiorum suorum cæde sudantem. Vidimus (horrendum dictu) piissimi Christianisimique Regis Ludovici, Antoniae Reginae, totiusque ferè Regiæ familiæ sanguine spumantem enses, enses quem evaginaverant Wolterius, Alambertius, Diderotus, Helvetius, reliquique socii Philosophi, tortores crudelissimi, quemque absconditum asservaverant in clubium suarum

speluncis, et in infidissima hypocrisi, qua in sua Enciclopedia, tractatibusque de Legum spiritu, de Pacto sociali, de Systemate naturæ, aliisque spurcissimiis libellis læthalia vulnera in facili vulgi pectora infixerant.

Utinam nostram Hispaniam non respersissent hoc sanguine, sive furtiva hac aqua juxta phrasim Proverbiorum, (1) seu laticibus simulatis fontis Averni, quibus intinctum micronem suorum cætum clandestinorum, sive Logiarum (ut vocant) clanculum immiserunt.

Quis cladem illius gladii, semel et iterum erumpente Constitutione illa absconditarum societatum viperino partu! Quis funera fando explicet Antistitum, Sacer-

(1) Cap. 9. v. 18.

dotum, Militum optimorum, et omnium desiderabilium dilectissimi nostri Regis! ¶ Quis tot vincula, et exilia! ¶ quis tot *Celeusmatica* * in derisos, et non versatiles Regis amatores cantica! ¶ quis atram noctem illam, quæ Februarias Nonas præcessit, quamque Granata supremam timuit, qua tot propter suspicionem conatus erga legitimum absolutumque monarchicum regimen vincti, violata securæ custodiæ religione, carceribus irrupentis turbæ á Thymœtibz popularium commotionum magistris latentér missæ ferro occubuerè; eâdem ferè strage in omnibus Provinciis frequentata! ¶ quis tot in sacratissimam Ferdinandi Personam, suamque Regiam Familiam molimina á lachrimis

* *El Trágala, y demas insultantes canciones.*

temperans meminerit! Ipsæ mei orantis
 maxillæ é manibus quærentium animam
 meam elapsæ, quas lacrimis adhuc cer-
 nitis interlitas, subeunte memoria, con-
 tremiscunt. Et ni Dei cura resisteret, jam
 totam Hispanam gentem flammæ tulis-
 sent, inimicumque eorum hausisset telum.

Ferreo est, et degener, si cujus ani-
 mo non exardescant ignes, ut ulciscatur
 et cineres satiet suorum: at vetat Rex,
 privatos, injussosque sceleratas cultro stric-
 to sibi sumere pœnas, quamquam alio-
 quin subvertentis politices nefas rectæ
 philosophiæ legibus extinguî precipiat. Est
 ergo generosi, magnanimique Subditi, iras-
 centis cordis impetus subigere in obe-
 dientiam ejus, cui soli suppliciis vindicare
 licet crimina reorum, et maximé as-

pidum illarum, quarum exitiale virus devastantemque contagionem de medio tollere, maximum studium fuit omni tempore summis Imperantibus. Sic sanctissimus Rex David postquam demisé flagitaverat á Deo veniam et remisionem suorum peccatorum, quibus ut homo obnoxius erat, quæque sibi soli oberant; *ab occultis meis munda me*; (1) enixioribus precibus exoptabat exterminium illorum, qui in occultis meditantur mala, quæ regiam vigilantiam effugiunt, magistratuumque captum vincunt; *Et ab alienis parce servo tuo*; (2) alienis minime insidiantium sapientium injuriis, injustitiis et dolis, quibus non tantum totius regni stabilitas, sed et omnium civium vitæ periclitantur. Hujus

(1) *Spalm.* 17. (2) *Eod.*

impietatis anthorem (quem ab imis suscitaverant novi philosophi) Athenienses primum flammis tradiderunt. (1) Quam pœnam sapientissimi nostri Reges in eisdem impietatis reos legibus suis sanxerunt, (2) eamdemque capitalem religiosissimus Ferdinandus Septimus iterum atque iterum confirmavit, flammis in suspensionem tacite commutatis; (3) quæ poena necdudum à supremi hujus Regii Tribunalis Granatensis judicibus executioni mandata est in quosdam deprehensos Francmasones, sive perduelles in Deum, et Regem.

Sed cur gratissimæ materiæ in lætissima Apertionis studiorum die tristissimorum casuum memoriam misceamus? sci-

(1) *Serv. Honorat. in Eneid. Lib. IV. (2) L. 2. Tit. 26 Par. 7. (3) Ll. editis die 1 Aug. Ann. 1824. = Et 21. Ang. Ann. 1825.*

licet ut collecturus orationis vela, ante-
 quam in portum descenderem, in obscuræ
 noctis procella Regiam puppim a flammis
 extollentem demonstrarem, utque reminis-
 centes malorum quæ nostræ ætatis Gigantes
 Philosophi fecerunt, quæ vidimus, quæque
 tulimus, nemini vestrum liceat omni vento
 doctrinæ circumferri; sed illi tantum scien-
 tiæ operam dare, quæ ducit ad justitiam,
 et ad beatas sedes celestis regni, cujus januam
 Christi sanguis reseravit, cujus viam docet
 et tenet sancta mater Ecclesia, quamque
 suis legibus communit, ac defendit Ca-
 tholicus ac semper Augustus Rex noster
 Ferdinandus Septimus, (quem Deus ser-
 vet incolumem), cujus nutui, regięque
 voluntati libentissimè obtemperans, suarum
 regalium scientificarum ordinationum de

orthodoxis Authoribus, et materiis, de vita et honestate, de foro, et privilegiis Scolaſticorum scopum et finem, ad optatam amuſſim tandem perveniens, ſi non diſerta et facunda, ſideli tamen qua potui, voce pronunciavi.

Superest ergo, ſolertiſſi Doctores, Cathedratici, et Magiſtri, ut alumnos, quos in ſingulis facultatibus erudiendos veſtræ diſciplinæ mater Universitas tradidit, ſic á luporum rapacium ovina pelle obsectorum dentibus, id eſt, á mellificatis Magiſtrorum prurientium auribus, et á veritate juvenum ſenſum avertentium venenis tueamini, ut ſuper vos tanquam ſuper alas aquilarum portare videamini eos, qui ſicut pulli harum volucrum non Phebeæ lampadis, ſed divini ſolis lumina nec ocu-

lorum, sed mentis acie intenta absque caligine possint suspicere: ut adveniente explorationis et retributionis tempore, illud mereamini audire: quia facientes et docentes, neminem ex eis perdidistis, Magni vocati in Regno cælorum, intrate in gaudium Domini vestri.

Et vos, Adolescentes præstantissimi in litterarum studio currere parati, eâ assiduitate, eâque constantia in ejus scientiæ studio, in quo quisque vocatus est, deputati Auctoris, et Præceptoris scita capere invigilate, ut sapientiæ, fideique scuto, (quod est matris Universitatis sigillum), plusquam fulgentibus armis muniti cum septemplici dirissimo dracone, sive hoste cui mille sunt nocendi artes, providi sermonis gladio congredi, et usque

ad agonem contendere valeatis, cuius triumphati de prælio revertamini præda potiti, temporaque redimiti victricibus lauris, et non marcessibilibus floribus timoris et charitatis in Deum, amoris in Regem, honoris, et divitiarum in hoc seculo, et in inæternum perfecti decoris coronas perpetuas, quas de manu justi Judicis Filii ejus qui Eterni Patris verbum et sapientia est, Virgo mater Regina formosissima accipiet, uniuscujusque diligentis ejus adventum, capiti superimponat. Amen.

D I C E B A M.

UNIVERSITARIA
BIBLIOTECA
GRANADA

